

Р А З Н И .

ЗА КАКВО ТРЪВАТЪ ПАРИТЪ.

Единъ селски учителъ забѣлѣзалъ въ единъ доста възрастенъ ученикъ голѣма любовъ къмъ паритѣ. Този ученикъ често говорилъ, че у баща му имало много пари, и че у него биле толкова и толкова; той често въ училището вадилъ пари и ги показвалъ на другитѣ; най послѣ младия скжнерникъ почналъ да продава едно друго и, като продава, да лъже. Виждало се, че той билъ готовъ да продаде всичко за пари, които цѣнилъ най високо.

Въ единъ день, когато нѣмало занимание въ училището, учителтъ повикалъ ученика сутринята при себе си и отишелъ съ него да се расходи по полето. На пладнѣ сѣднали подъ едно дърво да си починатъ малко. „Азъ съмъ гладенъ,“ казалъ ученикътъ.— Тукъ нѣма нищо за ѣденіе, казалъ учителтъ, да вървимъ напрѣдъ.

Около петъ часа вечерта, когато се вращали отъ полето, срѣщнали единъ просекъ съ пълна торбичка хлѣбъ, който излизалъ отъ тѣхното село, за да иде въ друго едно близко село на просия. Като ги срѣщналъ, протегналъ си ржката за милостиня. Учителтъ, като подалъ на просека десетъ стотинки, погледналъ къмъ ученика и му казалъ: „Ти нищо ли нѣма да дадешъ на бѣдния?“

— На драго сърце му давамъ всичкитѣ си пари, ако ми даде поне едно парче хлѣбъ.

При тѣзи думи просека снѣлъ торбичката си, подалъ ѝ на ученика и му казалъ: „Земи, ако си гладенъ. Земи не едно парче, а колкото искашъ; азъ за него нѣма да зема нищо, заното знамъ, какво нѣщо е гладъ!“ На уче-